

Jan 20,19-23. (1 po velikonocích 2020)

In: Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a sklóní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo. (Zj 15,3n)

Píseň: *K této nebeské písni Božího služebníka Mojžíše a písni Beránkovu se připojme a zpíváme:*

Vítězi k poctě – Sv 373, EZD 667

Modlitba

Tebe Bože chválíme – tebe, který si vyvedl svůj lid ke svobodě a novému životu z otroctví a smrti. Tebe, který posíláš svého Ducha do beznadějných situací a bezradných srdcí. Tebe, který jsi v jitre třetího dne vyvedl z mrtvých velikého pastýře svého lidu, našeho Pána, ukřižovaného Ježíše.

Předkládáme ti vše, co v našem životě poznamenala lež, strach, přizpůsobivost době. Předkládáme ti slabost, s níž nedokážeme vzdorovat. Předkládáme i pláč těch, kdo se marně perou s nemocemi, kdo potkávají smrt jako sílu, jež nemilosrdně pohlcuje život.

Skloň se, prosíme, a promluv k nám, ať nás tvé slovo vysvobodí ze sklíčenosti, zármutku a beznaděje. Ať nás pozvedne a vede. Daruj to, prosíme, církvi JKa na tomto místě, v této zemi, v tomto tvém světě. Vzdáleným i blízkým zjev svou lásku a milosrdenství. Amen.

Slovo k dětem

Máte-li po ruce chrastidla, paličky, vařečky – vemte si je do ruka. Budem zpívat píseň v které to nejdřív chrastí, jako když na sebe narážejí suché kosti – ale když ji budete sledovat – zjistíte – i z těch chřestících kostí může vzniknout nový život – když se jim vyřídí správný příběh – a zaduje do nich správný Duch.

Píseň Divné to věci dnes Svítá 50

1. čtení Ez 37,11-14

Píseň Divné to věci: Ref+posl. sl. Sv 50

kázání - Jan 20,19-23

Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou."

Dnes zavřeno – tahle cedule nám visí na kostele už víc než měsíc, a od té doby posloucháme poselství příběhů o Ježíši za dveřmi, do nichž nás uzavřela koronténa. Dnes takhle posloucháme pokračování překvapivé zprávy o Kristově vzkříšení, a ta zpráva nás dnes nejdřív ze všeho překvapuje tím, že naprosto nedbá na ty naše zamčené dveře: *Ač byly dveře zavřeny – stojí Vzkříšený Pán uprostřed.* Takhle stojí uprostřed našich zamčených životů. A je vlastně náramně dobře, že nás to dnešní evangelium nepotkává v kostele. Tam bychom si vzkříšeného Pána

ještě nějak dokázali představit. Někde uprostřed kostela... kousek před stolem Páně (nebo nahoře uprostřed na stropě, kde ho jako Salvátora připomíná freska). Jenže dnes – o tom, že stojí uprostřed – slyšíme právě ve své uzamčenosti.

Je zde. Je s námi. Chce, abychom to slyšeli – potkali se s jeho blízkostí - a chce se stát těžištěm našeho života. Takto se nám dnes představuje – jako Těžiště. Těžiště společenství, a ovšem i těžiště každého jednotlivého životního příběhu. Takhle **nás** chce potkat **jeho** vzkříšení: Chce se stát těžištěm, odkud **se můžeš jinak a nově rozhlédnout** po svém uzamčeném životě i po světě venku. A jako těžiště je důležitější než to, co je za těmi zavřenými dveřmi venku.

Proto říká - **Pokoj vám**. Dorážel na vás nepokoj, ale vy smíte přijmout pokoj. Venku ať je klidně nepokoj, ale vy smíte přijímat pokoj. Pokoj, který převyšuje všeliký rozum lidský. Pokoj jako vysvobození – z toho, co na vás útočí a před čím jsme se zavřeli či museli zavřít. Už se toho nemusíte bát.

Všimněte si, odkud ta proměna, kterou Vzkříšený přináší, začíná: Ne, že se změnila situace venku, za dveřmi, ale že se změnila situace uvnitř – tady a teď – když nasloucháme tomu příběhu. Kristus je živý. Ten, kterého mocní, sebejistí majitelé pravdy poslali na kříž a chtěli umlčet, nás oslovuje jako pravda, která osvobozuje a nese. On, který zakusil, co je to posměch, ponížení až k smrti – chce teď být naším Pánem. Pastýřem, jemuž záleží na našem nepokoji – úzkostech - bezradnosti. A tak, navzdor tomu, jak to venku vypadá, můžeme přijímat pokoj, a začít se radovat. Protože Kristus není mrtvý. Není odbytou záležitostí. Nezůstal uzamčený ani v bibli, ani v odeznělých dobách, kdy šlo všechno samo sebou. Nezůstal ani v tom kostele, co je teď zamčený.

Podle evangelia byly **dveře** za nimiž se shromáždili učedníci **zamčeny „pro strach židovský.“** CO ZNAMENÁ MÍT takhle ZAVŘENO? Novodobí překladatelé to chápou jako „strach z židů.“ Tedy strach z vnějších podmínek, když nám lidi a poměry nejsou nakloněni. Můžeme v tom dnes klidně pociťovat strach z nákazy, která se neviditelně plíží kolem, a jednoho jen tak lízne a jiného sklátí... Strach o blízké – nebo strach, že z toho začnem co nevidět magořit. Taky třeba strach o církve, že zapomenem, jak se v církvi žije pohromadě...

Strach, že navyklé podoby cvičného života vezmou za své. Strach, že nebudou peníze – ani v těch našich bohatých pražských sborech, natožpak ve venkovských.

A především, **neubírají se náboženské zájmy mnoha současníků zcela** zjevně mimo křesťanskou a církevní ohrádku? Není **tohle** jasné znamení, že bychom to tak jako tak měli stejně zavřít?... Příznačný detail: Jaký význam asi tak přisuzují představitelé této země církvím, když bohoslužby v kostelech plánuje vláda povolit až v poslední vlně otvírání karantény (mj. spolu s otevíráním posledních

uzavřených pavilonů v zoologických zahradách)...?

Ale ten "strach židovský", to je ještě jiné DNES ZAVŘENO.

Je to – pro někoho zkušenost, pro jiného v hloubi duše tajené přesvědčení – že živého Boha a jeho mesiáše už nemáme šanci potkat. Že si řekl a udělal své a nám už zbývají jen čím dál víc mrtvějící rituály, tradice, zvyky, příběhy...

Když evangelista Jan vypráví o Ježíšově překvapivé blízkosti – navzdor zamčeným dveřím – nepředstavuje si přítom žádného Davida Copperfielda, před nímž neobstojí sebedokonalejší zámek. Myslí na jiné dveře, na bránu z nového chrámu, slíbeného Ezechielovi. Měla zůstat zamčená, na znamení, že Hospodinova sláva vešla a nic dalšího už nepřijde. Bůh už si řekl a udělal své. Jakoby se zatáhla opona za posledním dějstvím. Slávu jeho živé přítomnosti už nemá cenu čekat.

Ač jsou **tyhle vrata** zamčeny, stojí teď Ježíš uprostřed jako živý Pán. Všechny naše bující úzkosti a nejistoty a pocity duchovní bezradnosti či prázdnoty chce zcela jistě zastavit a z jejich sevření vysvobodit – právě ono POKOJ VÁM. Pozdrav – jímž nás zdraví – i dar, jímž obdarovává.

To je rozhodující. O tomhle je evangelium. Z toho se radujeme, ať nás tam venku berou či neberou – ať nám důvěra v Boží blízkost vesele plane nebo dávno vyhasla – ať za dveřmi svítí jarní slunce a zve na výlet, a nebo tam poletuje koronáč.

Asi jste nepřeslechli, že se v té chvíli učedníci začli radovat. Radujeme se, i teď na dálku společně, neboť se k nám hnul náš Pán svou milostí. A nepřestávejme se radovat, ani když zjistíme, kam ta cesta dál vede. Protože kdo by v téhle chvíli čekal, že Vzkříšený otevře dveře do výtahu k nebesům, zmáčkne tlačítko do patra "nad mráčky" (jak si to poněkud zavádějícím způsobem představují barokní obrázky i pohádky), ten bude možná zklamán. Vzkříšený je svým učedníkům nablízku nejen tak, že přišel zamčenými dveřmi, ale i tak, že ty dveře otevírá – zevnitř – a posílá nás ven: *Jako mne poslal Otec - jako mne poslal do světa, mezi lidi naladěné vstřícně i nepřátelsky - tak já teď posílám vás.* Vaše místo není v uzavřenosti téhle místnosti, ani pořád kolem mne, ale ve světě. Tam bude pokračovat váš příběh.

A na tu cestu **dává Ducha.** On – teď, v tomhle příběhu Když se setkáváme s jeho příběhem, tak k nám podle evangelisty vane ten duch, co když zavěje, roztrhnou se koleje, jak rády zpívají děti, tedy přesněji „vstane z mrtvých naděje.“

Nebyla tu. Neměli jsme ji, anebo jsme ji neměli čím rozfoukat, ale teď tu stojí náš živý Pán. A ten Duch, co křísí naději – a spojuje do společenství – a staví na nohy kosti suché – a umožňuje se po tom dřív nepřátelském světě za dveřmi rozhlédnout a zvesela do něj vykročit – ten duch vane. Cítíte jeho chvění na tváři, cítíte, jak dámám suchá načesaná frizury a pánům bere kloubouky?

Divné to věci dnes dějou se, když nás potkal příběh vzkříšeného Pána. A k těm podivnostem patří i to, jak nám srdce i hlavu otevírá pro to nejdůležitější ze svého příběhu - pro sílu odpuštění: **Jako mne poslal otec - posílám já vás - s odpuštěním.** Komu vyřídíte odpuštění (s tou odvahou a drzostí - i nasazením, jako jsem to vyřizoval já), tomu bude odpuštěno. Proto přijímáme z příběhů, písniček a slov Vzkříšeného obživující moc Ducha svatého. Abychom žili odpuštěním – nezapomínali, že je tu pro každého naděje – že je ke komu se obrátit i ze svých zbloudilostí a ztraceností – a dokázali to vyřídít. Proto nás učí modlit se *Otče odpusť - jako i my odpouštíme.*

Takto se dnes velikonoční poselství stává těžištěm žití, otvírá srdce i dveře lidem a světu okolo a umožňuje vykročit svobodně i odvážně do světa. Že to není až tak jednoduché, zjistíme hned za týden v pokračování tohoto příběhu. Ale mezitím si to pěkně užívejte, a koukejte něco z toho evangelia pro zamčené – něco z toho pokoje i té svobodné radosti – předat všem zamčeným, na něž narazíte.

Amen

Píseň Radujte se bratři 284

Ohlášky

Přímluvy: Přijď Království tvé 280

Přijď Království tvé 2x

1. Na dně mých sil – mám-li všeho dost - *Přijď Království tvé*
 2. Do naší samoty – do naší vzdálenosti – do našich izolací - *Přijď Království tvé*
 3. Mezi nemocné – mezi umírající – mezi ty, kdo jim slouží - *Přijď Království tvé*
 4. Posílit vyčerpané – do nemocnic – k záchranářům a pečovatelům - *Přijď Království tvé*
 5. Zastat se bedných – dát vyrůst milosrdenství – dát vyrůst pokoje - *Přijď Království tvé*
 6. K dospělým i dětem – povzbudit trpělivost – dát vyrůst novým nápadům - *Přijď Království tvé*
 7. *Jak závan pokoje – jak vítr naděje – jak obnova radosti - Přijď Království tvé*
- Přijď Království tvé 2x

Poslání: Zj 3,7-8

Požehnání J 16,22b:

Radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný neodejme od vás.

Píseň: Zůstaň s námi 401, EZD 622